

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς πρὸς τινὰ τῶν
φιλοκάλων συμπολιτῶν μας.

ὦ! διατί τὰ θήλεα ὡς ἀπτηνῇ πουλία,
Νὰ μένουν εἰς τὴν φωλεάν; Θεέ, τί ἁμαρτία!

ὦ! διατί αἱ γαῖαί μας αἱ τῆς ἐπαγγελίας,
Νὰ μένωσιν ἀδούλευτοι πλήρεις ἀκαθαρσίας;

ὦ! διατί νὰ μένη,

Ἐκείνη ἐρριμμένη

Ἡ πέτρα ἣτις ἐμέλλεν εἰς κεφαλὴν γωνίας
Νὰ χρησιμεύσῃ μὲ καιρὸν, κ' ὡς βάσις τῆς σοφίας;

ὦ διατί τὰ πνεύματα τὰ φύσει λαμπρυσμένα,
Νὰ μένουν ὑπὸ μῶδιον ὡς ὑπὸ γῆν θάμνινα;

ὦ αἴσχος! κ' ὑποφέρομεν νὰ εἴμεθα Σμυρναῖται,
Καὶ νὰ λεγώμεθα κ' ἡμεῖς τῆς ἐποχῆς μας νῖαι,
Χωρὶς καὶ ἐν γυμνάσιον ν' ἔχωμεν νεανίδων,

Χωρὶς καὶ νὰ τρεφώμεθα μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων,

Χωρὶς τὸ ὀφειλόμενον νὰ δώσωμεν Ἀβάσαι!

Ποῦ εἶν' αἱ Ἑλληνίδες μας, αἱ εὐδοχοὶ τὸ πάλαι;

Ποῦ εἶν' ἐκείνη ἡ Σαπρὴ ἡ τῶν Λεσβίων Μοῖσαι;

Ποῦ ἡ Θηβαία θαυμαστὴ Κορίννη ἡ λαλοῦσα

Πέντε φοράς πλειότερον ἢ Πίνδαρος βραβεῖον;

Ποῦ τῆς Σαπφοῦς ἡ σύγχρονος Ἡρίννη; — Αἴ, μὴ ποῦ,

Ὁ θάνατος 'στοὺς δεκαῆς τοὺς τρυφεροὺς τῆς χρίσεως

Βέλος τὴν κατεπλήγωσε μὲ δριμυτάτους πόνους —

Ποῦ εἶν' ἡ Τεγεάτισσα Ποιήτρια Ἀνύτη,

Ἦτις ὁπότε ἤρχιζε τὸ κύμβαλον νὰ πλήττῃ,
 Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς μὲ τὸ γεμάτον στόμα,
 Νὰ εἰ τὰς γυναῖκας ἔκραζον εἰς Ὀμηροῦ ἀκόμα.

Ποῦ ἡ Μυρτώ;

Ποῦ ἡ Μαντώ;

Ποῦ εἶν' ἡ Ασπασία;—Πόσον τὴν συμβουλήν της,
 Τὰς σκέψεις τὰς ὀρίμους της καὶ τὴν πολιτικὴν της,
 Ὁ Περικλῆς ὁ ἄνδρας της μὲ σέβας ἐτιμοῖσε.—
 Καθέδραν ποτὲ ἔλαβον πλέον λαμπράν αἱ Μοῦσαι,
 Παρ' ὅτε μετὰ θάνατον τοῦ ποθητοῦ ἀνδρός της.
 Ἡ Θεανὼ ἀνέλαβε τὰς σκέψεις τοῦ νοός της.
 Κ' ἀντήχει εἰς τὰ Κρότωνα συχνὰ τῆς Ἰταλίας,
 Φωνή της ἡ μελίρρυτος πλήρης φιλοσοφίας;
 Ποῦ εἶν' ἐκεῖνοι οἱ καιροί;—Ποῦ αἱ ψυχαὶ ἐκεῖναι
 Θεέ! ὅποῖται ῥέουσι θερμῶν δακρύων κρῆναι!
 Πλὴν ὅχι συμπολίτριάι· κ' εἰς τὰ δικά μας στήθη
 Αἷμα ἐπίσης εὐγενές κ' Ἑλληνικὸν ἐχύθη·
 Κ' ἡμεῖς ναὶ ἀναπόφευκτα εἶμεθα Ἑλληνίδες,
 Κ' ἀντάξιαί τῶν παλαιῶν ἐκείνων νεανίδες.
 Κ' ἡμεῖς ναὶ θὰ ἀφήσωμεν τῆς ἐποχῆς μας χρόνον·
 Στὰ χεῖλη νὰ ὑμνῶμεθα συχνὰ τῶν ἀπογόνων.(κτλ).

Νὰ! κ' ἡ πατρίς λαμβάνουσα φωνήν τινα καὶ ἦχον
 Σᾶς λέγει καὶ σᾶς προσκαλεῖ δι' αὐτῶν τῶν στίχων
 “ὦ εὐγενῇ κοράσια! καλαί μου νεανίδες,
 Ἀντάξιαί τῶν παλαιῶν ἐκείνων Ἑλληνίδες,
 Ὡς πότε ὑποφέρετε οὕτω λησμονημέναι;

Ὡς πότε νὰ ἀκούητε, τόσον ἀπηλπισμένοι,
 Ὅτι τάχα σ' τὰ θήλεα τόση παιδεία πρέπει,
 Ὅση μόνη τὸν οἶκόν σας νὰ περιθάλη βλέπει;
 Ὡς πότε ὑποφέρετε πνεῦμα τὸ εὐφρές σας
 Ἀσημον νὰ μαραίνεται;—Ποῦ εἶναι αἱ σπουδαί σας;
 Ἰδοὺ καιρὸς πολύτιμος! τρέξατε, κινηθῆτε.
 Ἐκβῆτε καὶ μὴ κρύπτησθε ἔμπρὸς! ἀναφανῆτε.
 Συστήσατε γυμνάσια! ἐγείρατε Μουσεῖα!
 Τρεχᾶτε! Δότε ἔρανον, συγγράμματα ἢ μία,
 Κ' ἡ ἄλλη δὲ Ποιήματα, κ' ἡ ἄλλη δ,τι κρίνη
 Πρέπον σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν! . . ὦ! ναί!

Ταῦτα φωνάζει ἡ πατρίς τὴν σήμερον ἡμέραν,
 Ἡ δὲ γραφίς μου ὡς ἡχώ εἰς ταύτην μας τὴν σφαῖραν.
 Σὲ προσκαλεῖ τὸ στάδιον ν' ἀνοίξης ἤδη πρῶτα.
 Νὰ ξαπλωθοῦν στὸ φύλόν σου τὰ παλαιά του φῶτα.
 Τρέξον, ἀναζωπύρωσον τὰς ζωηρὰς ιδέας
 Τῆς εὐφυοῦς τοῦ φύλου σου γονίμου νεολαίας.
 Σὺ πρώτη εἰς τὴν Σμύρνην μας, ἔμπρὸς, ἀνασκομβώσου,
 Σὺ εἰς σοφὰ συγγράμματα τῶν Κορασίων δόσου,
 Σὺ ἀνοίξε τὸν δρόμον των, καὶ ἄλλαι νὰ τολμήσουν
 Πολλόταται τὰ ἔχνη σου θὰ θῆς ν' ἀκολουθήσουν.